

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 477/2024-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Matejom Oslackým, advokátom, Jarabinková 8E, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B2-57Er/1521/2012 (pôvodne Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 57Er/1521/2012) o námietkach proti exekúcii a námietkach proti trovám exekúcie takto

r o z h o d o l :

- Postupom Mestského súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B2-57Er/1521/2012 (pôvodne Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 57Er/1521/2012) o námietkach proti exekúcii a námietkach proti trovám exekúcie **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
- Mestskému súdu Bratislava IV v konaní sp. zn. B2-57Er/1521/2012 o námietkach proti exekúcii a námietkach proti trovám exekúcie **p r i k a z u j e** konať bez zbytočných prietáhov.
- Sťažovateľke **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie **200 eur**, ktoré **j e** Mestský súd Bratislava IV **p o v i n n ý** vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Mestský súd Bratislava IV **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **713,96 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. júla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní sp. zn. B2-57Er/1521/2012 o námietkach proti exekúcii a námietkach proti trovám exekúcie. Navrhuje prikázať mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, požaduje finančné zadostučinenie 5 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Skutkové východiská

2. Na mestskom súde (pôvodne Okresnom súde Bratislava II) je vedené proti sťažovateľke ako povinnej exekučné konanie. Exekučným titulom je výkaz nedoplatkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., z 21. marca 2012. Okresný súd 12. júla 2012 udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vymożenie istiny 263,81 eur, trov konania vo výške 10 eur a trov exekúcie.

3. Sťažovateľke bolo 31. októbra 2018 doručené upovedomenie o začatí exekúcie, v nadväznosti na čo sťažovateľka podala 7. novembra 2018 návrh na zastavenie exekúcie, námietky proti exekúcii a námietky proti trovám exekúcie. Okresný súd uznesením z 26. apríla 2019 námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol, námietkam sťažovateľky proti trovám exekúcie v časti 28,25 eur vyhovel a exekúciu v časti pohľadávky v sume 273,81 eur zastavil. V odôvodnení uviedol, že sťažovateľka v priebehu exekúcie uhradila 273,81 eur, preto exekúciu v tejto časti zastavil. K úhrade došlo predtým, než sťažovateľke uplynula lehota na podanie námietok, súdny exekútor má preto nárok na náhradu trov exekúcie v zmysle § 5 ods. 2 Exekučného poriadku, t. j. na polovicu sumy vyčíslenej v upovedomení o začatí exekúcie. Proti uzneseniu okresného súdu z 26. apríla 2019 podala sťažovateľka 14. júna 2019 odvolanie. V podaní z 24. septembra 2021 sťažovateľka uviedla, že odvolaním nenapáda uznesenie okresného súdu z 26. apríla 2019 v časti výroku III (zastavenie exekúcie) ani v časti výroku II, čo sa týka zníženia trov o sumu 28,25 eur, odvolanie smeruje v celom rozsahu proti bodu I výroku a v bode II výroku len v rozsahu rozhodnutia v časti vo výške sumy zostávajúcich trov, v ktorej súd námietkam nevyhovel.

4. Okresný súd uznesením zo 7. januára 2021 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie vo výške 5 eur. Sťažovateľka podala 19. februára 2021 návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov v celom rozsahu a sťažnosť proti uzneseniu zo 7. januára 2021 o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie. Okresný súd uznesením z 20. augusta 2021 sťažnosť proti uzneseniu zo 7. januára 2021 zamietol a sťažovateľke oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka 28. septembra 2021 odvolanie. Okresný súd 16. decembra 2022 predložil vec Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 20. augusta 2021. Krajský súd uznesením z 30. januára 2023 odvolanie sťažovateľky odmietol ako podané proti uzneseniu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa. Krajský súd okrem iného v odôvodnení uviedol, že vzhľadom na obsah podania (odvolania)

sťažovateľky je potrebné, aby sa okresný súd predmetným podaním sťažovateľky zaoberal ako opätovnou žiadosťou o priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov. Uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 3. apríla 2023.

5. S účinnosťou od 1. júna 2023 nastali viaceré zmeny v organizácii všeobecných súdov, ich príslušnosti a obvodov (tzv. nová súdna mapa). Podľa § 18n ods. 2 písm. d) zákona č. 371/2004 Z. z. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky a o zmene zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov prechádza od 1. júna 2023 výkon súdnictva v ostatných veciach z Okresného súdu Bratislava II na mestský súd.

6. Mestský súd uznesením z 3. októbra 2024 zrušil uznesenie zo 7. januára 2021, ktorým bol sťažovateľke vyrubený súdny poplatok za odvolanie. Následne bola 7. októbra 2024 vyhotovená predkladacia správa krajskému súdu.

III.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka namieta, že o jej námietkach rozhodol okresný súd viac ako 5 mesiacov po ich doručení. Dosiaľ nebolo rozhodnuté o jej odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 26. apríla 2019. Odvolanie proti uzneseniu z 20. augusta 2021 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov bolo okresnému súdu doručené 28. septembra 2021, ale krajskému súdu bolo predložené až 6. decembra 2022, teda s odstupom viac ako 14 mesiacov. Uznesenie krajského súdu z 30. januára 2023 bolo okresnému súdu doručené 9. marca 2023, pričom mestský súd (pôvodne okresný súd) je absolútne nečinný, nerešpektoval právne záväzný názor krajského súdu a o opätovnej žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov dosiaľ nerozhodol. Pokyn súdu na zaslanie príkazu na úhradu súdneho poplatku bez predchádzajúceho rozhodnutia o opakovanej žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov je nesústrednou činnosťou súdu.

8. Napadnuté konanie začalo v roku 2012, teda trvá už takmer 12 rokov. V okamihu, keď sa sťažovateľka dozvedela o dlžnej sume, túto (v časti istiny) oprávnenému uhradila (rok 2017). Hneď ako sa sťažovateľka dozvedela o prebiehajúcom exekučnom konaní (rok 2018), vo veci začala aktívne komunikovať so súdnym exekútorom, ako aj so súdom. Opakovanou nečinnosťou súdu je sťažovateľka dlhodobo (od roku 2018) v stave právnej neistoty. Nejde o právne alebo fakticky zložitú vec. Sťažovateľka je sústavne obmedzovaná v každodennom živote, keďže je proti nej vedené exekučné konanie, ktorého súčasťou sú podstatné obmedzenia pri nakladaní s jej majetkom. Z oznámenia Sociálnej poisťovne z 8. decembra 2023 vyplýva, že sťažovateľke sú ešte aj v roku 2024 z dôchodku vykonávané zrážky v rámci predmetného exekučného konania. Prieťahy v konaní spôsobujú sťažovateľke existenčné problémy, keď sťažovateľka nebola schopná včas uhradiť nájom za byt, v ktorom býva. Sťažovateľke preto bola doručená výpoveď z nájmu bytu. Nepriaznivý dopad na sťažovateľku je znásobený aj jej vekom (65 rokov), invaliditou (v rozsahu 80 %).

IV.

Vyjadrenie mestského súdu

9. Mestský súd k sťažnosti uviedol, že exekučnú vec sťažovateľky nepovažuje za obzvlášť skutkovo a právne zložitú. Prekážky na strane súdu mohli vzniknúť iba v súvislosti s pandémiou ochorenia COVID-19 (t. j. v rokoch 2020 – 2022) a realizáciou sťahovania v rámci tzv. súdnej reformy (avšak uvedené bolo realizované maximálne v období od apríla do septembra 2023). Iné prekážky na strane súdu zistené neboli. Od roku 2019, t. j. od podania odvolania proti uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté o námietkach sťažovateľky, je možné hodnotiť postup súdu ako neefektívny, pretože či už v menších, alebo väčších časových obdobiach dochádzalo k nekonaniu na strane súdu.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 38 ods. 2 listiny) osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadnejšia odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

11. Zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou orgánu verejnej moci, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, t. j. takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty strán konania (m. m. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

12. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdom sa vzťahuje aj na konanie o výkon rozhodnutia a rozhodovanie súdu v exekučnom konaní (napr. III. ÚS 15/03), keďže nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 143/02, IV. ÚS 292/04) a ústava v čl. 48 ods. 2 takéto konania z povinnosti súdov konať bez zbytočných prietahov nevyníma. Aj podľa názoru ESLP by právo na súdnu ochranu zostalo iluzórnym, keby vnútroštátny právny poriadok umožňoval, aby konečné súdne rozhodnutie ostalo „neúčinné“ na škodu jednej zo strán. Výkon rozsudku alebo rozhodnutia súdu treba považovať za integrálnu súčasť procesu v zmysle čl. 6 dohovoru (obdobne III. ÚS 15/03, IV. ÚS 551/2013).

13. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018) je to, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru možno na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať.

14. Vzhľadom na skutočnosť, že povinnosť mestského súdu konať a rozhodovať vo veci sťažovateľky vznikla podaním jej námietok proti exekúcii a proti trovám exekúcie, relevantné

obdobie z hľadiska posudzovania dôvodnosti jej ústavnej sťažnosti počína novembrom 2018, nie už začatím samotného exekučného konania (2012).

15. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj ústavnú sťažnosť sťažovateľky.

16. Pri posudzovaní prvého kritéria – zložitosti veci dospel ústavný súd k záveru, že ide o vec, ktorá nevykazuje črty mimoriadnej skutkovej či právnej zložitosti a tvorí bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov. Na skutkovú či právnu zložitost' nepoukázal ani mestský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti.

17. Ústavný súd zobral do úvahy aj skutočnosť, tak ako ju vo svojej rozhodovacej činnosti zohľadňuje aj ESLP, ktorý zdôrazňuje, že stupeň starostlivosti, ktorý je potrebné venovať jednotlivému konaniu, závisí aj od významu, ktorý má dané konanie pre sťažovateľa. Podľa názoru ESLP majú vnútroštátne súdy tiež prihliadať na osobu účastníka konania a zvýšenú starostlivosť venovať napr. tým konaniam, v ktorých vystupujú ľudia chorí alebo starí. Ústavný súd preto prihliadol na skutočnosť, že sťažovateľkin zdravotný stav je dlhodobo nepriaznivý, a preto jej bol priznaný invalidný dôchodok (miera poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 80 %), pričom v čase podania námietok proti exekúcii a proti trovám exekúcie mala sťažovateľka 60 rokov.

18. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v napadnutom konaní, ústavný súd zohľadnil okolnosť, že sťažovateľka sa určitou mierou podieľala na predĺžení konania, a to v dôsledku podania odvolania proti uzneseniu okresného súdu z 20. augusta 2021 (ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti uzneseniu o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie a ktorým jej nebolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov) napriek okolnosti, že odvolanie proti takémuto rozhodnutiu prípustné nie je, o čom bola v uznesení z 20. augusta 2021 riadne poučená.

19. Postup mestského súdu ústavný súd vyhodnotil ako poznačený nečinnosťou a neefektívnou činnosťou. Dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté o odvolaní sťažovateľky z júna 2019 proti uzneseniu z 26. apríla 2019, ktorým mestský súd rozhodol o námietkach proti exekúcii, proti trovám exekúcie. Mestský súd vyhotovil predkladáciu správu pre krajský súd v októbri 2024, teda až po podaní ústavnej sťažnosti. Mestský súd (pôvodne okresný súd) bol nečinný od podania odvolania v júni 2019 do vyrubenia súdneho poplatku za odvolanie v januári 2021 (t. j. rok a pol), následne od podania odvolania 28. septembra 2021 proti uzneseniu týkajúcejmu sa súdneho poplatku do predloženia veci krajskému súdu 16. decembra 2022 (t. j. rok a 3 mesiace) a napokon od právoplatnosti uznesenia krajského súdu 3. apríla 2023 do podania ústavnej sťažnosti v júli 2024 (t. j. rok a 3 mesiace), a to napriek tomu, že krajský súd v uznesení z 3. apríla 2023 dal do pozornosti, že je potrebné rozhodnúť o opätovnej žiadosti sťažovateľky o oslobodenie od súdnych poplatkov. Mestský súd následne 3. októbra 2024 zrušil uznesenie zo 7. januára 2021 o vyrubení súdneho poplatku za odvolanie. Nečinnosť, neefektívna činnosť mestského súdu celkovo

predstavuje 4 roky. Mestský súd vo vzťahu k objektívnym prekážkam konania okrem iného poukazuje na pandémiu ochorenia COVID-19. Uvedenú okolnosť však nemožno považovať vo veci sťažovateľky za relevantnú, keďže napadnuté konanie je exekučným konaním, v ktorom sa spravidla nevyžaduje osobná účasť účastníkov konania pri úkonoch súdu, a táto nebola potrebná ani v napadnutom konaní.

20. Od času podania odvolania v roku 2019 sa sťažovateľka nachádza v stave právnej neistoty, a to minimálne vo vzťahu k rozhodnutiu o námietkach proti trovám exekúcie. Sťažovateľka sa síce odvolala aj proti výroku o zamietnutí námietok proti exekúcii, uznesením z 26. apríla 2019 však bola zároveň exekúcia v rozsahu celej istiny, t. j. 273,81 eur zastavená a sťažovateľka v podaní z 24. septembra 2021 uviedla, že voči výroku III o zastavení exekúcie odvolanie nepodáva. Oprávnený odvolanie voči zastaveniu exekúcie v časti istiny nepodal.

21. V súvislosti s argumentáciou mestského súdu poukazujúcou na dôsledky účinnosti novej súdnej mapy ústavný súd zotrváva na svojej judikatúre, podľa ktorej takéto okolnosti v zásade nie sú dôvodom neuznania základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov nie je pomenovanie príčin prietáhov v konaní alebo vyvodenie zodpovednosti vo vzťahu k stranám, ich advokátom, sudcom, súdnej administratíve, predsedom súdov či k rezortnému ministerstvu. Rovnako účelom ústavnej sťažnosti nie je dospieť k záveru, či príčiny majú objektívny alebo subjektívny charakter (III. ÚS 103/2021).

22. Po preskúmaní obsahu spisu mestského súdu ústavný súd konštatuje, že postup mestského súdu v napadnutom konaní je poznačený prietahmi, ktoré je možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Keďže v napadnutom konaní dosiaľ nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu z 26. apríla 2019, pričom po rozhodnutí krajského súdu o odvolaní bude zo strany mestského súdu potrebné minimálne doručiť rozhodnutie krajského súdu účastníkom konania, ústavný súd podľa čl. 127 ods. 2 ústavy prikázal, aby mestský súd v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

24. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

25. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti žiada o priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 eur, ktoré považuje za primerané okolnostiam veci, pochybeniu mestského súdu.

26. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen deklaráciu porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04).

27. Pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení ústavný súd prihliadal na konštatovanú nečinnosť, neefektívnu činnosť mestského súdu (pôvodne okresného súdu), charakter a predmet napadnutého konania, ako aj na správanie sťažovateľky. Ústavný súd okrem iného zohľadnil, že po podaní odvolania sťažovateľky proti uzneseniu z 26. apríla 2019 bolo úlohou mestského súdu iba vyriešiť otázku týkajúcu sa súdneho poplatku za odvolanie a predložiť vec krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu z 26. apríla 2019 (na tomto mieste ústavný súd dodáva, že nezaplatenie

súdneho poplatku nebráni uskutočneniu odvolacieho konania, v prípade existencie poplatkovej povinnosti a neuhradenia súdneho poplatku sa tento poplatok nútene vymáha). Na účel rozhodnutia krajského súdu o odvolaní proti uzneseniu z 26. apríla 2019 bola vyhotovená predkladacia správa pre krajský súd až v októbri 2024, t. j. po viac ako 5 rokoch. Ústavný súd dospel k záveru, že okolnosti veci opodstatňujú priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 200 eur (bod 3 výroku nálezu). Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľka požadovala priznanie finančného zadosťučinenia 5 000 eur, ústavný súd sťažnosti sťažovateľky vo zvyšnej časti nevyhovel (bod 5 výroku nálezu).

VI.

Trovy konania

28. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 713,96 eur (bod 4 výroku nálezu).

29. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 vyhlášky). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2024 je 343,25 eur a hodnota režijného paušálu je 13,73 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2024 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu).

30. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Robert Šorl
predseda senátu